

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 23.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÖRVENDETTES ÜZENET

Énekek: 328,1; 315,1-5; 326

Alapige: Lk 2,8-20

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hadd magasztaljunk Téged a Te örökkévaló kegyelmedért, megújuló irgalmasságodért, amellyel irántunk és az egész emberiség iránt vagy.

Köszönjük Neked, hogy itt lehetünk az ünnep kapujában, karácsonyra készülve, hogy ismét arra figyeljünk, hogy szeretted ezt a világot. Annyira szeretted ezt a bűnbe esett emberiséget, hogy elküldted a Te egyetlen Fiadat. Köszönjük, hogy ebben azt jelentetted ki, hogy nem volt más megoldás a bűnre, elveszett állapotunkból való szabadulásunkra, bűnbocsánatunkra, csak egy helyettes elég-tétel, amely ott volt és ott ment végbe a Golgotán; ott végeztetted el az, ami a testet öltéssel elkezdődött.

Köszönjük, hogy ennek örömhírét hirdeted nekünk, és hirdetteted az egész világon. Ott, ahova elküldöd a Te gyermekeidet, szót adsz szájukba; ahol összegyűjtesz néhány vagy éppen sok embert az üzenet hallgatására, és akik szívében Szentlelked által az ige hallása közben hitet ébresztesz, és hitet ajándékozol. Magasztalunk Téged az evangélium erejéért, az evangélium hatalmáért, amely kész és képes arra, hogy a mi életünket megváltoztassa; hogy megújítson bennünket Jézus Krisztus ábrázatára, hogy hasonlókká legyünk Őhozzá.

Kérünk, hogy a mai napunkat is áldd meg és szenteld meg! Mai istentiszteletünkön is szólj hozzánk, Urunk, és kérünk, hogy beszélj velünk! Adj nekünk engedelmes lelket, hogy ma, ha a Te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a szívünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét a Lukács írása szerinti evangélium 2. részének a 8. versétől a 20. verséig terjedő szakaszból olvasom. A megnevezett helyen így szól hozzánk Isten beszéde: „*Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn ta-*

ÖRVENDETES ÜZENET

nyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. És ímé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevő őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nékünk. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. És ezt látván, elhirdeték, a mi nékik a gyermek felől mondatott vala. És mindenek, a kik hallák, elcsodálkoznak azokon, a miket a pásztorok nékik mondatottak. Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nékik megmondatott.”

Ebből a nagyon hosszú és gazdag történetből tulajdonképpen csak egy szót szeretnék kiemelni, egy szó köré szeretném csoportosítani az ige gazdag üzenetét; ez a szó pedig így hangzik, hogy „hirdetek”. Amikor az angyal megjelenik a pásztoroknak, akkor az hangzik feléjük, hogy „hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz.” Nézzük meg tehát, hogy mit is jelent itt a Szentírásban az, hogy „hirdetek” nagy örömet!

Először is egy olyan dologra hívom fel a figyelmet, ha az egész szakaszt megnézzük, akkor szembeűnik nekünk, hogy a pásztorok története a 8. verssel kezdődik a 2. fejezetben. Az első hét versben van megírva Jézus Krisztus testet öltése, a születés története: hogy ment fel Mária és József Betlehembe; hogy jöttek el a szülés napjai: szülte az elsőszülött Fiát, bepólyálta, és fektette Őt a jászolba. Majd a 8. verssel elkezdődik az, amikor ezt mondja a megjelent angyal, amikor körülveszi az Úr dicsősége a pásztorokat: Íme, hirdetek néktek nagy örömet!

Nekem az volt az ige első üzenete, hogy azért hirdette az angyal a pásztoroknak Jézus Krisztust, mert volt mit hirdetni! Azért, mert megtörtént az, amit a 315. dicséretben énekeltünk: akit a nagy királyok óhajtottak, akit a próféták hirdettek, akiről szóltak az Ószövetségben, az megtörtént. Tehát, arról, amit az angyalok hirdettek, Isten gondoskodott először, hogy legyen mit mondani ezeknek az embereknek. Arra is figyeljünk, testvérek, hogy ez a szó, amit itt olvasunk a Szentírásban, nemcsak egyszerűen azt jelenti, hogy „hirdetni valamit” vagy „meghirdetni valamit”, hanem, ha szó szerint fordítjuk le ezt a szót, akkor ilyesmit jelent, hogy „valamilyen örömmüzenetnek az átadása!” Ezt jelenti: örvendetes üzenetet átadni; és ebben pedig azt látom, hogy amikor az angyal hirdeti a pásztoroknak valamit Jézus Krisztus születéséről, akkor ennek nemcsak hírértéke van, hanem üzenet értéke lesz.

Valljuk meg, amit a világon hallunk, annak legtöbbször csak hírértéke van, de ami Jézus Krisztus testet öltésével történik, annak nemcsak hírértéke van, hanem az ember számára üzenet értéke lesz! Mégpedig olyan üzenet értéke, amelyik hangzik évről-évre, nemzedékről-nemzedékre az emberiség számára. Nemcsak arról van szó, hogy a pásztoroknak hirdettetik az evangélium, hanem sokkal többről van szó; arról van szó, hogy a pásztorokért hirdettetik az evangélium. Tehát, nemcsak *nekik* hirdettetik az evangélium, hanem *értük!* Amikor egy hírt hallunk, az csak nekünk hirdettetik. Az nekünk valamilyen szempontból érdekes, de nem lehet mondani a világ egyetlen hírére sem, akár jó hír, hát a rosszról meg ne is beszéljünk, hogy az értünk hirdettetik. Az összes hírről csak azt lehet elmondani, hogy nekünk akarják továbbadni, aztán elmondják, hogy a világ másik részén mi történt, de egy hír mögött sincs az, hogy ez értem történt. Ebben a hírben Isten engem keres; ez a hír értem szól, mert engem akar megmenteni; mert engem akar kiemelni; mert engem akar újjá tenni! Ennek nemcsak hírértéke van, hanem evangélium értéke van!

Nemcsak azért hirdeti Isten az Ő igéjét, hogy *tudjuk*, mi történt, hanem hogy *higgyük*, Jézus a Krisztus, és e hitben életünk legyen az Ő nevében. Itt nem azért történik hirdetés vagy híradás, hogy ismeretünk legyen, hanem azért történik, hogy hitünk legyen. Nem régen találkoztam valakivel, aki azt mondta, hogy azért akarja olvasni a Bibliát, hogy több ismerete legyen. Erre azt kellett, hogy mondjam: ne azért olvasd a Bibliát, hogy több ismereted legyen, hanem azért, hogy több hited legyen! Isten nem ismereteket akar nekünk adni, mert akkor csak azt mondaná el az ige, hogy hogyan történt Jézus születése, hanem az igében Isten nekünk életet akar adni. Ezért nemcsak azt mondja, hogy *hogyan* történt a születés, hanem azt hirdeti el az angyal, hogy *miért* történt a születés.

Ha Isten csak az ismeretünket keresné, az eszünket, a tudásunkat, az értelmünket keresné, akkor elég lenne a hogyan. De mivel Isten nem az értelmet keresi elsősorban, hanem a szívet – nem azt mondja az Ószövetségben, hogy „adjad fiam az értelmemet Nekem”, persze, az is jó, ha átadjuk az értelmüket, hanem azt mondja, hogy „adjad fiam a te szívedet énnékem” –, ezért hirdette-ti az evangéliumot! Nem ismeretet akar átadni, hogy az ember többet tudjon, hanem egy üzenetet, hogy az ember többet higgyen!

Ó, bárcsak, itt karácsony kezdetén azt mondanánk a tanítványokkal együtt, hogy „Uram, növeld a mi hitünket!” – mert nem arra van szükségünk, hogy „növeld a mi tudásunkat” vagy „növeld a mi ismeretünket”, hanem arra, hogy „növeld a mi hitünket”! Hogy jobban bízzuk Rád a mi életünket – és ekkor lesz örök karácsonyunk, nem csak egy napos vagy két napos vagy öt napos karácsony ünnepünk!

Kik voltak ezek a pásztorok? Erről is érdemes szólni, hogy Isten miért nekik hirdeti az evangéliumot. A pásztorok, akik Betlehem városa mellett őrizték a nyáját, így lehet mondani, hogy az akkori társadalom megvetettjei voltak. Ezeket a pásztorokat borzasztóan lenézték. Amikor 1981-ben először jártam Németországban, megdöbbenő volt, hogy mennyire lenéztek bizonyos foglalko-

ÖRVENDETES ÜZENET

zásokat. Akkor értettem meg, hogy ezek a pásztorok milyen lenézettek lehetnek a saját maguk korában, milyen megvetett emberek voltak. Vallásilag pedig egyszerűen kiközösítették őket, mert nem tudtak eleget tenni a törvény előírásainak, a törvény követelményeinek. Tisztátalanoknak tartották őket az akkori vallásosak, mégis Istennek úgy tetszett, hogy ők hallják először az örömhírt.

Nem voltak ezek az emberek sikeresek; nem voltak gazdagok; nem voltak előkelőek, és mégis nem a sikereseknek jelenik meg, és nem a gazdagoknak, és nem a nagyoknak jelenik meg Isten hírnöke az evangéliummal, hanem megjelenik a legkisebbeknek. Megjelenik a nyomorultaknak; megjelenik a megvetetteknek; megjelenik a lenézetteknek. Így fogalmaztam meg: Isten nem azoknak hirdeti az Ő evangéliumát, akik azt elvárják, hanem akiknek szükségük van rá! Oda küldi később az Ő igéjét; most már nem angyalok által, hanem emberek szája által hirdetve. Lezár utakat – gondoljatok csak Pálra, akinek lezárja az utat Kis-Ázsia felé, és azt mondja: Menj Európába Krisztussal és az evangéliummal, mert ott kell hirdetni az evangéliumot! Az apostol nem akart Korinthusba menni, aztán Isten azt mondta: Nekem sok népem van abban a városban! Isten mindig ott hirdeti az Ő evangéliumát, mindig ott akarja hirdetni Krisztust, ahol arra szükség van, nem ahol azt elvárják. Nem ahol azt emberi gondolkodás szerint remélnék, hanem ott hirdeti, ahol akarja, és ahol ez által fogja végezni a maga drága munkáját.

Isten mércéje más, mint az emberé! Később Pál apostol azt mondja az igében: Uram, elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és megjelentetted a kisdedeknek. Mert a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad! Ma is, testvérek, sokszor gondolnánk, hogy ki a nagyobb, ki az érdemes, ki az arra méltó; de a karácsonyi örömhír nem arról szól, hogy ki a méltó és ki az arra érdemes, hanem arról, hogy Isten kit tesz méltóvá és arra érdemessé. Amikor a pásztorok hallják az igét, az örömhírt, akkor ők nem méltók és nem érdemesek rá, de azok lesznek majd, mert méltóvá tételnek. Az evangélium hordozására teszi őket Isten érdemessé, hiszen úgy mennek el Máriához és Józsefhez, hogy elhírdették, ami a gyermek felől mondatott nekik.

Mi emberi számítás szerint rangsorolunk, ki a nagyobb, esetleg tudás alapján, műveltség alapján, végzettség alapján vagy éppen bankkártya vagy pénztárca vastagsága alapján. Isten meg úgy osztályoz, hogy az a nagyobb, akinek Ő kijelenti magát! Az a nagyobb, akinek Ő megjelenik, akivel közli az Ő igéjét!

Karácsony erre is tanítson most bennünket, testvérek: ne legyen neked más értékrended, csak az, ami az Istené! Ő hirdeti a pásztoroknak, felfedi akaratát, és megosztja velük a titkát. Elrejtette a bölcsék elől, és megjelenttette a kisdedeknek – mert a karácsony, az evangélium üzenete nem észkérdés volt akkor sem, hanem szívkérdés!

Egy nagy rajzoló könyvének a címlapján van egy kép a mennyország kapujáról – szép kovácsoltvas kapu –, és egy gyermek ezt a hatalmas vaskaput kinyitja. Könnyedén ki tudja nyitni, és így írta oda a rajzoló: egy gyermek is kinyithatja! Ahogy az énekben is énekeljük: „A bölcs nem fejt meg törvényedet sosem!”

Tegnap Drégelypalánkon voltam, és ott hirdetem a karácsonyi üzenetet a kultúrházban. Elég szép számmal összejöttünk, és a végén elkezdtünk örvendezni. Ott voltak azok a nem sok iskolát végzett atyafiak, akik a végén odajöttek, és azt mondták: Tiszteletes úr, mindent megértettünk! Nem csodálatos dolog, amikor valaki ezt mondja gyermeki szívvel és gyermeki hittel: hát én ezt értem! És milyen rettenetes az, amikor valaki, aki esetleg nagyon magas képzettségű, azt mondja: én ebből nem értek semmit! Így igaz Isten ígéje, hogy „elrejteted ezeket...”, „de megfejteted...”, hogy akinek Isten megfejtí az Ő titkát, az meg fogja érteni! Akinek Isten kijelenti az Ő Fiának evangéliumát, az meg fogja érteni, és annak felragyog a Krisztus. Látjátok, az evangélium nem értelemkérdés, hanem szívkérdés! Az evangélium hitkérdés!

A drága pásztorok, hadd mondjam így, akik megértik ezt, nemcsak igehallgatók lesznek, hanem igeértők is. Ott kezdődik, hogy Isten hirdeti az Ő ígését: hirdetek néktek nagy örömet! Mert mi módon hinnének, ha nem hallanak; és mi módon hallának – mondja Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben –, ha nincs, aki hirdesse! De hadd tegyem hozzá: hogyha nem lenne mit hirdetni; de van mit hirdetni; van, aki hirdesse; és van, akinek hirdesse! Ezek az emberek igehallgatókból igeértők lesznek. „Menjünk el mind Betlehemig és lásuk meg e csodát!” Vagyis, az igehirdetés, Isten szeretetének a meghirdetése engedelmisséget formál bennük; engedelmisségre készíti őket.

Nagyon sokat olvastam ezt az ígét, és látjátok, nincs benne, hogy „menjetelek Betlehemig!” Csak az van, hogy „találtok egy kisgyermeket, bepólyálva feküdni a jászolban, ez lesz nektek a jele!” Az angyal nem mondja, hogy „menjetelek Betlehembe, és ott meg fogjátok találni!” Ezek az emberek nemcsak igehallgatók, hanem igeértők is voltak, mert megértették azt, hogy Isten mit akar az Ő ígésével munkálni bennük: akkor menjünk el Betlehemig!

Tehát, ami az ígéből következik, azt pedig mindig Isten Szentlelke fejt meg számunkra! Mert, ha csak azt néznénk, hogy „az ige ezt mondja”, akkor ahhoz talán nem is kellene a Szentlélek, de hogy „mi következik abból, amit az ige mond”, ahhoz már kell Isten Szentlelke! Ezért fogalmazták eleink úgy meg, hogy „Isten ígéje és Lelke az evangélium hirdetése által gerjeszti bennem...”

Olyan ez, mint, amikor az ember tüzet rak. Régen úgy hívták, amit a tűz alá raktunk, hogy gerjesztő. Pici, összevágott fadarabok, amiket a papírra rára-kunk, hogy először azok gyulladjanak meg. A nagy, karnyi fák nem fognak rögtön meggyulladni a kis újságpapírtól. Úgy hívták, hogy gerjesztő, mert az gerjesztette a tüzet, és aztán attól gyulladt meg a nagyobb fa. A Szentlélek az evangélium hirdetése által gerjeszti bennem... Isten azért hirdeti az evangéliumot, az örömhírt, hogy gerjedezzen a te szíved! Hogy létezik az, hogy a mi szívünkben csak ilyen öles fahasábok vannak, de nincs ott a gerjesztő? Igen, mert az ige hallgatása közben a Szentlélek Isten vezeti a gondolatomat, vezeti az értelmemet, vezeti az akaratomat, és tovább visz engem Jézus Krisztus útján.

Hirdetek néktek nagy örömet! Ha egy nagy esemény történik, akkor ma a televízió csatornák rögtön a helyszínre küldik a tudósítót, és azt mondják, hogy „hallgassuk meg a helyszíni tudósítónkat!” A múltkor egy balesetről, egy tö-

ÖRVENDETES ÜZENET

megkatasztrófáról hallottam egy híradást. Azt mondta egy szemtanú, aki látta a balesetet: hát, kérem, a tudósítók hamarabb a helyszínre érkeztek, mint a mentők! Mert a világon ma mindennek ilyen értéke van: ki van ott hamarabb? Ki fog róla tudósítani? Isten a helyszínre küldi a tudósítót. Ez az esemény megtörtént. Itt nem az a lényeg, hogy hogyan történt, hanem az, hogy miért történt! Így adja tudtul Isten az örömhírt, az evangéliumot.

A pásztorok hallják az igét, mert az igében Isten szól hozzánk; Jézus által szól hozzánk. Valaki így írta: Jézusban „benne és általa mindent elmondott, amit akart az Atya, és amire szükségünk van.” Ezért mondjuk, hogy az evangélium teljes, az evangélium lezárt. A Jelenések könyvében azt mondja a Lélek, hogy hozzátenni sem lehet, de elvenni se lehet belőle, mert az evangélium teljes üzenet! A Zsidókhöz írt levél 1. fejezetének 1. verse elmondja: Istennek az evangélium végleges üzenete a világ felé. Nem lesz más üzenete! A Galatáknak írt levélben is olvashatjuk, hogy nincs más evangélium.

Halljátok tehát! Jeremiás is így kezdte a prédikációit: Halljátok az igét! Mit kellett hallaniuk? „Született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában!” Ne vegyétek szójátéknak, de eszembe jutott, hogy az Ézsaiás könyvében úgy van, hogy „gyermek születik nekünk”. Itt úgy van, hogy „született nektek”; de van egy harmadik nyelvtani formája is ennek, az, hogy született *nekem*. Mert mit akar Isten ezzel a jó hírral munkálni, mit akar elvégezni bennünk? Azt, hogy Jézus Krisztus testet öltése neked személyes tapasztalatod legyen! Tulajdonképpen az a jó, hogyha ezt én már úgy tudom továbbmondani, hogy „született nekem”, ha a karácsony személyessé válik! Ha Krisztusban való váltság az enyém lesz, és ha a Benne kapott szabadítás személyesen átélt és megtapasztalt tényé válik az életemben!

Karácsony azt jelenti a mi számunkra, hogy Isten siet a megmentésünkre, és erre a hírre a pásztorok elindultak, mégpedig sietve! Ezt többször olvassuk a Szentírásban, hogy „sietnek”; „sietve”. Miért kellett sietni? Azért, mert hogyha késlekedtek volna, akkor lehet, hogy valaki lebeszéli őket, akkor már nem tartják olyan fontosnak.

Vagyis, vegyük komolyan a Szentírásból azt a bibliai tanítást, hogy Isten ígéje mindig azonnali engedelmességet vár tőlünk! Miért? Azért, mert ha késlekedsz, akkor elkezdesz testtel és vérrel tanácskozni. Akkor jön majd valaki; akkor majd csörög a telefon; akkor elhívna valahova; akkor már nem tartod olyan fontosnak; akkor már nem lesz olyan eleven értéke a számodra! „Sietve” – Mária sietve ment! Ezek a pásztorok sietve indulnak el: menjünk el mind Betlehemig! Ha elkezdtek volna gondolkodni, akkor ilyeneket mondtak volna: mi lesz a nyájjal? Kire hagyjuk? Ki fog rá vigyázni? Nem ér-e bennünket kár, mire visszajövünk?

Egyszer, egy lány, egy konferencián, aki úgy volt, hogy „már-már megindulok, hogy Rád bízam magam”, azt mondta: először megbeszélem az anyámmal! Tudtuk, hogy többet nem fog visszajönni. Amikor hallod, akkor siess, akkor engedelmeskedj, azonnal! Különösen Márk evangéliumában olvassuk sokszor, hogy „azonnal”, „rögtön”, „tüstént”. Ez a hit engedelmessége! Ma, ha az Ő szavát halljátok, azonnal és rögtön engedelmeskedni!

Aztán ezek a pásztorok elmennek és elhirdetik, amit a gyermek felől hallottak. Vagyis, az evangélium hallgatóiból az evangélium hirdetői lesznek. Ez az Isten útja és munkája ma is: először halljuk, aztán higgyük! A hallott ige hitet munkál bennünk, a hit pedig cselekedetekké lesz, mert különben halott önmagában. A hit pedig inspirál és motivál, hogy most már én magam is hirdessem, és másoknak adjam tovább!

Olyan sok karácsonyt ünnepeltünk, de testvérek, az a kérdés, hogy vajon hányaknak szóltunk karácsony titkáról? Hogy hányszor hallottuk, azt fel tudjuk sorolni, én is fel tudom, sőt, már a 31. karácsonyon hirdetem! Te is fel tudod sorolni, hogy hány karácsonyon hallottad már az örömhírt, de hadd kérdezze meg Isten most tőled: és hányszor hirdetted másoknak, hogy született a Megtartó? Úgy, hogy az én életemnek Megtartója lett; az én életemnek Szabadítója lett; kihozott engem a sötétebből, és csodálatos világosságra vitt, ezért élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!

Hallgatókból, hírhallókból legyünk hírvivőkké úgy, ahogy a húsvéti asszonyok is vitték a hírt! Az örömhírt vivő asszonyok csapatáról beszél az Isten igéje. Karácsony most ne csak azt jelentse nekünk, hogy hírt akarunk hallani, hogy ígét akarunk hallani, hanem jelentse azt is nekünk, hogy ígét akarok vinni! Isten meg fogja mutatni, hogy kihez, úgy, ahogy utasítást adott az angyalnak! Ahogy engedelmességet munkált a pásztorokban, majd elmondja, hogy kinek! Majd szót ad a szádba, majd el fogja mondani, hogy mit mondjál, meg hogyan mondd! Bízd csak azért magadat Őreá, és legyél magad is ilyen hírvivő, tudósító, aki a helyszínről tudósítasz!

Nekünk mi a helyszín, testvérek, ahonnan tudósítanunk kell? Lelkileg mondom: a Golgota! Mi onnan tudunk tudósítani, mert ott lángolt legszebben és legjobban az Isten irántunk való irgalmas és kegyelmes szeretete. Tegyen bennünket Isten hírhallókból hírvivőkké, és adja ehhez nekünk Szentlelkének erejét, világosságát, tüzét! Tegye az Ő szolgáit tűznek lángjává!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, először hadd köszönjük meg azt Neked, hogy a régi hír örökre új. Hadd köszönjük meg, hogy mindig van a Te igédnek aktualitása, mindig friss, mindig mai üzenete van a mi számunkra. Mindig megítél bennünket, és sokszor el is ítél bennünket, mert nem cselekedjük azt, amit mondasz; mert nem azonnal tesszük; mert nem engedelmeskedünk; mert okoskodunk, bölcselkedünk, latolgatunk, halasztgatunk. Kérünk Téged, Urunk, hogy tégy örömmondó békekövetekké bennünket is, hogy tudjuk hirdetni: a Szabadító elközelgetett!

Kérünk, hogy áldd meg ennek a világnak az ünneplését, azokét, akik hitben ünnepelnek, akik világosságot kaptak; akik pedig még sötétségben vannak, engeddd meg, hogy fény ragyogjon fel felettük úgy, ahogy a pásztorok fölött is fény ragyogott fel, és a Te dicsőséged körülvette őket! Ezt a bűnbeesett világot is hadd vegye körül a Te dicsőséged, Urunk, amit mi próbálunk még jobban be-

ÖRVENDETES ÜZENET

sötétíteni; amit az ember próbál még az ünnepi szokásokkal, az ünnep külsőségeivel még jobban elfedni, letakarni és eltakarni a világosságot. Kérünk, hogy ennek ellenére, Urunk, fénysugaraiddal ragyogd be az evangélium örömhírével ezt az egész világot, hogy szegény és gazdag, művelt és kevésbé iskolázott, egészséges és beteg, nyomorult vagy éppen örvendező mind Hozzád találjon, hiszen mindnyájunknak szükségünk van Jézus Krisztusra, a Benne kapott kegyelemre és váltságra.

Így kérünk, hogy áldd meg a mi gyülekezeti ünnepeinket is, az igehirdetéseket, istentiszteleteket, Urunk! Hadd hódoljunk mi is mindannyian Te előtted az egész ünnepen, mert Te vagy egyedül méltó, hogy Tiéd legyen a dicséret, a dicsőség, a tisztesség és a hálaadás!

Ámen.

326. ének

Dicsőség mennyben az Istennek!

Di - cső - ség mennyben az Is - tennek! Az an - gya - li se - re - gek
ví - gan így é - ne - kelnek: Di - cső - ség, di - cső - ség Is - tennek!

2. Békesség földön az embernek!
Békesség földön az embernek!
Kit az igaz szeretet a kis Jézushoz vezet:
Békesség, békesség embernek!
3. Dicsérjük a szent angyalokkal,
imádjuk a hív pásztorokkal
az isteni gyermeket, ki minket így szeretett,
dicsérjük, imádjuk és áldjuk!
4. Kis Jézus, ne vess meg bennünket,
hallgasd meg buzgó kérésünket,
jászolodnál fogadjuk, hogy a vétket elhagyjuk,
ó Jézus, ne vess meg, hallgass meg!
5. Dicsőség az örök Atyának,
és értünk született Fiának,
s mindkettő Szent Lelkének, a malaszt kútfejének:
dicsőség, dicsőség Istennek!